

РЕШЕНИЕ

№ 360

гр. Пловдив, 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разглежда докладваното от Красимира Д. Ванчева Въззивно търговско дело № 20235001000240 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №8 от 10.01.2023 г., постановено по т.д. №382/2022 г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, ТО, XX състав, е отхвърлен предявения от Н.-гр. София иск да ѝ бъде призната поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ на предявените от нея публични вземания в общ размер от 35 346,91 лв. в производството по несъстоятелност за “К.”ЕООД-гр.Пловдив-в несъстоятелност, ЕИК ***** по т.д. №807/2020 г. по описа на ОС-Пловдив, XVIII-ти състав, с молба от 18.03.2022 г., изходяща от Н.-София на 15.03.2022 г., които публични вземания са включени от синдика в списъка с приети вземания и с поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.6 и т.9 от ТЗ, обявен в ТРРЮЛНЦ на 01.04.2022 г., като общият размер от 35 346,91 лв. е формиран от главница за дължими данъци от 19 009,88 лв. и лихви от 16 337,03 лв., изчислени до 07.03.2022 г., с основания за възникването им Справки-декларации и Годишни данъчни декларации по чл.92, ал.1 от ЗКПО, както следва:

1. СД вх. №16002515200/14.08.2014 г.;
2. СД вх. №16002492611/14.07.2014 г.;
3. СД вх. №16002537876/15.09.2014 г.;
4. СД вх. №16002583236/14.11.2014 г.;

5. СД ВХ.№16002560600/14.10.2014 г.;
6. СД ВХ.№16002604028/14.12.2014 г.;
7. СД ВХ.№16002627282/14.01.2015 г.;
8. СД ВХ.№16002651970/16.02.2015 г.;
9. СД ВХ.№16002671643/13.03.2015 г.;
10. СД ВХ.№16002698202/14.04.2015 г.;
11. СД ВХ.№16002721699/14.05.2015 г.;
12. СД ВХ.№16002745373/29.11.2016 г.;
13. СД ВХ.№163421603378987/15.06.2015 г.;
14. СД ВХ.№16002769050/14.07.2015 г.;
15. СД ВХ.№16002789712/14.08.2015 г.;
16. СД ВХ.№16002811702/13.09.2015 г.;
17. СД ВХ.№16002930901/12.02.2016 г.;
18. СД ВХ.№16002957977/14.03.2016 г.;
19. СД ВХ.№16002981854/14.04.2016 г.;
20. СД ВХ.№16003008862/14.05.2016 г.;
21. СД ВХ.№16003033033/14.06.2016 г.;
22. СД ВХ.№16003052270/13.07.2016 г.;
23. СД ВХ.№16003082207/15.08.2016 г.;
24. СД ВХ.№16003126418/14.10.2016 г.;
25. СД ВХ.№16003107001/14.09.2016 г.;
26. СД ВХ.№16003145386/10.11.2016 г.;
27. СД ВХ.№16003182233/14.12.2016 г.;
28. СД ВХ.№16003197322/12.01.2017 г.;
29. СД ВХ.№16003256382/14.03.2017 г.;
30. СД ВХ.№16003273306/12.04.2017 г.;
31. СД ВХ.№16003299790/12.05.2017 г.;
32. СД ВХ.№16003323818/16.06.2017 г.;
33. СД ВХ.№16003349238/12.07.2017 г.;
34. СД ВХ.№16003380548/11.08.2017 г.;
35. СД ВХ.№16003405799/13.09.2017 г.;
36. СД ВХ.№16003427747/12.10.2017 г.;
37. СД ВХ.№16003459073/13.11.2017 г.;
38. СД ВХ.№16003486097/13.12.2017 г.;
39. СД ВХ.№16003646630/13.06.2018 г.;
40. СД ВХ.№16003672291/12.07.2018 г.;
41. СД ВХ.№16003700236/13.08.2018 г.;
42. СД ВХ.№16003720665/11.09.2018 г.;

43. СД ВХ.№16003751360/11.10.2018 г.;
44. СД ВХ.№16003788242/14.11.2018 г.;
45. СД ВХ.№16003833062/11.01.2019 г.;
46. ГДД ВХ.№1600И0236010/25.03.2015 г.;
47. ГДД ВХ.№1600И0303736/27.01.2016 г.;
48. ГДД ВХ.№1600И0431889/07.03.2017 г.;
49. ГДД ВХ.№1600И0576812/21.03.2018 г.;
50. ГДД ВХ.№1600И0709661/28.02.2019 г. и

51. Декларация-образец 6 ВХ.№160021305703115 за м.09/2013 г.,като обезпечени със запори,наложени с Постановление изх.№РД-11-17 от 06.01.2017 г. и Постановление изх.№С210016-022-0016136 от 09.03.2021 г.,издадени от публичен изпълнител при Т. на Н.-Пловдив,вписани в Централния регистър на особените залози на 01.07.2021 г. под №2021070100690 и на 25.02.2022 г. под №2022022501073,като неоснователен.

Решението е постановено при участието на синдика на “К.”ЕООД-гр.Пловдив-в несъстоятелност,ЕИК ***** - М. С..

Срещу горното решение е подадена въззивна жалба от Н. с адрес:гр.София,ул.“К. Д. № **,представлявана от В-. П.-директор на дирекция „Д. в.“.В същата е изложено становището,че обжалваното решение е неправилно,като постановено в противоречие с материалния закон.В този контекст агенцията-жалбоподател е изразила несъгласие с аргументите на първоинстанционния съд,съдържащи се в обжалваното решение,че Н. не би могъл да противопостави наличието на наложен по реда на ДОПК заповест на трети добросъвестни лица,каквито са кредиторите на несъстоятелния длъжник,след като вписването в ЦРОЗ е осъществено след откриване на производството по несъстоятелност на “К.”ЕООД /н/.Счита,че тези аргументи не са основание Н. да не се ползва от привилегията,дадена от разпоредбата на чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ.Потвърждава,че в чл.638,ал.4,изр. 3-то от ТЗ е въведена забрана за налагане на обезпечителни мерки по реда на ДОПК върху имуществото на длъжника след откриване на производството по несъстоятелност,но посочва,че в конкретния случай обезпечителните мерки по реда на кодекса са наложени преди датата на постановяване на решението за откриване на производството по несъстоятелност на “К.”ЕООД и счита,че вписването на заповестите в ЦРОЗ не е елемент от фактическия състав от налагането на обезпечителната мярка.Поддържа и довода,че както в разпоредбата на чл.638,ал.4,изр. 3-то от ТЗ,така и в останалите разпоредби на ТЗ не е регламентирана пречка за вписване в съответния регистър на обезпечителна мярка,наложена преди откриването на производството по несъстоятелност.Развива и аргументи,че граматическото и систематично тълкуване на разпоредбата на чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ налага извода,че нормативно регламентираната привилегия на вземанията,обезпечени със заповест,се отнася единствено и само до предпочтително удовлетворяване на вземанията от получена сума при реализация на обезпечение в конкретно производство по несъстоятелност.В този смисъл счита за неправилни и

несъответстващи на смисъла на посочената разпоредба изводите на първоинстанционния съд, че държавата не се ползва от привилегировано удовлетворяване на обезпечените □ със запор вземания в производството по несъстоятелност на горното дружество.

В обобщение, агенцията-жалбоподател намира, че предявения от нея иск е следвало да бъде уважен и да се предвиди поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ на предявените от нея публични вземания, доколкото същите са обезпечени с наложени преди откриване на производството по несъстоятелност запори и с оглед липсата на нормативно установена пречка вписването на запорите в ЦРОЗ да стане след откриване на производството по несъстоятелност.

На база горните съображения, агенцията-жалбоподател моли да бъде отменено изцяло решение №8 от 10.01.2023 г., постановено по т.д. №382/2022 г. по описа на Окръжен съд-Пловдив и да се постанови ново решение, с което да бъде уважен изцяло предявения от агенцията установителен иск по чл.694, ал.2, т.1 от ТЗ във вр. с чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ. Моли да ѝ се присъдят всички Н.равени по делото разноски, включително юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по въззивната жалба “К.”ЕООД-в несъстоятелност-гр.Пловдив, с ЕИК *****, не е подал в законния срок отговор на въззивната жалба и не взема становище по същата.

Синдикът на “К.”ЕООД /н/ с ЕИК *****-М. С., участваща като самостоятелна страна в производството по делото на основание чл.694, ал.4, изречение първо от ТЗ, е депозирала писмен отговор на въззивната жалба, в който изразява становище, че жалбата е неоснователна и че не са налице твърдените от агенцията-жалбоподател пороци на атакуваното съдебно решение, като конкретни аргументи в тази насока са изложени в отговора.

Доказателствени искания във въззивната жалба и в отговора на синдика не се съдържат. Не са заявени такива и в хода на производството пред настоящата инстанция.

Пловдивският апелативен съд, като се запозна с акта, предмет на обжалване, както и с наведените от жалбоподателя оплаквания, а също и със събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от правен субект /от агенцията-ищец в първоинстанционното производство/, имащ правен интерес да обжалва конкретното първоинстанционно решение, подадена е чрез надлежен представител и при подаването ѝ е спазен двуседмичния срок по чл.259, ал.1 от ГПК. Ето защо въззивната жалба подлежи на разглеждане и преценка по същество.

Извършвайки служебно проверка за валидността на обжалваното решение по реда на чл.269 от ГПК, Пловдивският апелативен съд намира, че същото решение е валиден съдебен акт, тъй като е постановено от надлежен съдебен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в

изискуемата писмена форма, решението е подписано, волята на съда е ясно и недвусмислено изразена, като диспозитива на решението кореспондира изцяло с мотивите му.

Извършвайки проверка по реда на чл.269 от ГПК за процесуалната допустимост на обжалваното решение, Пловдивският апелативен съд намира, че решението е процесуално допустимо и в частност-че съдът се е произнесъл по допустим иск, предявен от процесуално правоспособен ищец.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК, по въпросите относно законосъобразността и правилността на обжалваното решение, въззивният съд е ограничен от изложеното в жалбата. В тази връзка, преценявайки оплакванията в жалбата и събраните по делото доказателства, Пловдивският апелативен съд приема следното:

Искът, по който първоинстанционният съд се е произнесъл с обжалваното решение, е предявен от Н. против "К." ЕООД-в несъстоятелност-гр. Пловдив, с ЕИК ***** и е с правна квалификация по чл.694, ал.2, т.1 от ТЗ, като е поискано да бъде постановено решение, с което да бъде установена поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ на предявени от агенцията-ищец с молба изх.№24-15-99/16#19/15.03.2022 г. публични вземания в общ размер на 35 346,91 лв., от които главници в размер на 19 990,88 лв. И лихви, начислени до 07.03.2022 г.-16 337,03 лв., като обезпечени със запови, наложени в Постановление изх.№РД-11-17/06.01.2017 г. и Постановление изх.№С210016-022-0016136/09.03.2021 г., издадени от публичен изпълнител при Т. на Н.-Пловдив, вписани в ЦРОЗ под №2021070100690 и 2022022501073.

Искът е обоснован с твърдения, че в производството по несъстоятелност на "К." ЕООД-в несъстоятелност-гр. Пловдив, с ЕИК *****, Н. *** е предявила с молба изх.№24-15-99/16#19/15.03.2022 г. публични вземания за данъци и задължителни осигурителни вноски в общ размер на 35 516,80 лв., от които вземания в общ размер на 35 346,91 лв., включващи главници от 19 009,88 лв. и лихви, начислени до 07.03.2022 г.-16 337,03 лв., са претендирани от Н. в производството по несъстоятелност с поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ, като обезпечени с издадени по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ Постановление изх.№РД-11-17/06.01.2017 г. и Постановление изх.№С210016-022-0016136/09.03.2021 г., издадени от публичен изпълнител на Т. на Н.-Пловдив, вписани в Централен регистър на особените залози под №2021070100690 и №2022022501073. Изложено е и твърдението, че претендираните обезпечени вземания са индивидуализирани по вид, размер /главница и лихви/ и основания за възникването им, както в молбата на Н. за предявяването им в производството по несъстоятелност на ответника, така и в приложена към нея справка за размера на обезпечените вземания. В 51 пункта на процесната искова молба също са описани основанията за възникване на предявените с горната молба обезпечени вземания-общо 45 броя справки-декларации, 5 броя годишни данъчни декларации и една декларация-образец 6 за м.09/2013 г.

В исковата молба е изложено и твърдението, че в списъка на приетите

вземания,предявени от кредиторите на ответното дружество в срока по чл.685,ал.1 от ТЗ,съставен от синдика на дружеството и обявен в ТРРЮЛНЦ под №20220401110750,са включени по размер и основания предявените от агенцията вземания с предвидена поредност на удовлетворяване по чл.722,ал.1,т.6 и т.9 от ТЗ,вместо претендираната от Н. поредност по чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ за публични вземания в общ размер на 35 346,91 лв. /главници 19 009,88 лв. и лихви,начислени до 07.03.2022 г.-16 337,03 лв./.Твърди се още,че в срока по чл.690,ал.1 от ТЗ Н. *** е депозирала възражение с изх.№24-15-99/16#20/07.04.2022 г. Срещу предвидената поредност на удовлетворяване по чл.722,ал.1,т.6 и т.9 от ТЗ и с определение №260535 от 15.06.2022 г.,постановено по т.д.№807/2020 г. По описа на ОС-Пловдив,подаденото възражение е оставено изцяло без уважение относно претендираната поредност на удовлетворяване по чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ,като това определение е било обявено по партидата на длъжника в ТРРЮЛНЦ под №202206162654.

В процесната искова молба агенцията-ищец описва и мотивите на ОС-Пловдив,въз основа на които е оставено без уважение възражението на агенцията по чл.690,ал.1 от ТЗ срещу предвидената в горния списък на приети вземания поредност на удовлетворяване на предявените от агенцията публични вземания,обезпечени с наложени по реда на ДОПК запови,вписани в ЦРОЗ.Излага от своя страна контрааргументи за обосноваване на позицията си,че за същите вземания е следвало да се предвиди поредност на удовлетворяване по чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ,а не предвидената такава в списъка на приети вземания поредност по чл.722,ал.1,т.6 и т.9 от ТЗ.В този контекст агенцията-ищец поддържа довода,че разпоредбата на чл.638,ал.4,изр. 3-то от ТЗ действително въвежда забрана за налагане на обезпечителни мерки по реда на ДОПК върху имуществото на длъжника след откриване на производството по несъстоятелност,но в конкретния случай обезпечителните мерки по реда на този кодекс са били наложени преди датата на постановяване на решението за откриване на производството по несъстоятелност на ответника.В продължение на изложеното агенцията-ищец счита,че както в разпоредбата на чл.638,ал.4,изр. трето от ТЗ,така и в останалите разпоредби на ТЗ не е регламентирана пречка за вписване в съответния регистър на обезпечителна мярка,наложена преди откриване на производството по несъстоятелност,като самото вписване на мярката /в случая на заповите,наложени с цитираните по-горе постановления/ не е елемент от фактическия състав по налагането ѝ.Предвид изложеното,с оглед твърдяната липса на нормативно установена пречка за вписването на заповите,наложени с постановленията,от страна на длъжностното лице в ЦРОЗ след датата на откриване на производството по несъстоятелност срещу длъжника,доколкото същите са наложени преди тази дата,то агенцията-ищец счита,че синдикът е следвало да предвиди поредност на удовлетворяване на посочените в ИМ публични вземания по чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ.

Наред с горните аргументи,в исковата молба се поддържа и довода,че граматическото и систематично тълкуване на разпоредбата на чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ налага извода,че нормативно регламентираната привилегия на

вземанията,обезпечени със запор,се отнася единствено и само до предпочтително удовлетворяване на вземания от получена сума при реализация на обезпечение в конкретно производство по несъстоятелност.В този смисъл агенцията-ищец счита,че Н.равените от съда по несъстоятелността в определение №260535 от 15.06.2022 г. изводи,а именно,че държавата не се ползва от привилегировано удовлетворяване на обезпечените си със запор вземания в това производство,са неправилни и категорично не съответстват на смисъла и съдържанието на разпоредбата на чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ.Според агенцията-ищец,последната разпоредба е императивна и не подлежи на стеснително тълкуване,като същата регламентира привилегията на вземания при реализация на активи в самото производство по несъстоятелност,докато разпоредбите на ГПК регламентират общия ред,по който ще се реализират запорираните и/или възбрани активи по реда на индивидуалното принудително изпълнение,а не по реда на универсалното принудително изпълнение,каквото е производството по несъстоятелност.

Ответното дружество “К.”ЕООД-в несъстоятелност,не е подало писмен отговор на исковата молба и не е взело становище по иска.

Синдикът на “К.”ЕООД /н/-М. С.,участваща в производството по процесния иск на основание чл.694,ал.4,изпр. първо от ТЗ,е депозирала в първоинстанционното производство писмен отговор на ИМ,с който е оспорила предявения иск като неоснователен и е изложила конкретни съображения за обосноваване на това си становище.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е приел процесния иск за допустим,но по същество го е счел за неоснователен и като такъв го е отхвърлил изцяло.

Настоящата инстанция споделя извода на първоинстанционния съд за допустимост на процесния иск,предявен на основание чл.694,ал.2,т.1 от ТЗ.В първоинстанционното производство е установено,че процесните публични вземания са предявени от Н. в производството по несъстоятелност на “К.”ЕООД с молба изх.№24-15-99/16#19/15.03.2022 г. и са включени в изготвен от синдика на дружеството списък на приети вземания,обявен по партидата на длъжника в ТРРЮЛНЦ на датата 01.04.2022 г. под №20220401110750,като в списъка синдикът е посочил,че за същите вземания няма обезпечения и за възникналите вземания до датата на съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелност е предвидил поредност на удовлетворяване по чл.722,ал.1,т.6 от ТЗ,а за лихвите,начислени след датата на същото решение е предвидил поредност по чл.722,ал.1,т.9 от ТЗ.В края на списъка /преди подписа си/ синдикът М. С.,изготвила същия списък,е изложила и доводи за възприетата от нея необезпеченост на вземанията на Н.,включени в списъка.В тази връзка е посочено,че наложените с две постановления запори на вземанията,са вписани в ЦРОЗ след вписване в Търговския регистър на решението за откриване на производството по несъстоятелност на “К.”ЕООД,поради което са непротивопоставими на кредиторите в несъстоятелността.Изложен е аргумента,че вписването на запорите в ЦРОЗ не осигурява привилегия,а поражда относителна

недействителност спрямо този кредитор на извършените от длъжника впоследствие разпореждания и следва да бъде преценявано в случай,че се установи конкуренция на права-Н.р. със заложен кредитор,вписал заложеното си право след вписване на запора.

Установява се още,че в срока по чл.690 от ТЗ Н. е депозирала възражение срещу предвидената в списъка на приети вземания поредност на удовлетворяване,което възражение е разгледано от съда с определение №260535 от 15.06.2022 г.,постановено по т.д.№807/2020 г. по описа на ОС-Пловдив /делото по несъстоятелност на “К.”ЕООД/ и е оставено без уважение като неоснователно,а изготвените от синдика списъци на приети и неприети вземания по чл.686 от ТЗ,обявени по партидата на длъжника на датата 01.04.2022 г.,са одобрени без изменения.Това определение е обявено по партидата на длъжника в ТРРЮЛНЦ под №202206162654 и на 30.06.2022 г.,когато процесната искова молба е изпратена на съда по пощата,е предявен процесния иск по чл.694,ал.2,т.1 от ТЗ за установяване на поредност на удовлетворяване на процесните вземания по чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ,като този иск е предявен в законния 14-дневен срок по чл.694,ал.6 от ТЗ,който започва да тече от датата на обявяване в търговския регистър на определението по чл.692,ал.4 от ТЗ.

Предвид горните обстоятелства-подадено от ищеца и оставено без уважение от съда възражение по чл.690 от ТЗ срещу предвидената от синдика поредност на удовлетворяване на процесните вземания и предявяването на процесния иск в законоустановения срок с предмет на иска-установяване на претендираната от ищеца със същото възражение /а и с молбата за предявяване на вземанията/ поредност на удовлетворяване по чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ на тези вземания,се налага извода за допустимост на процесния иск и в частност-за наличие на правен интерес за ищеца от предявяването му.Наред с това следва да се подчертае,че в съдебната практика е трайно наложено становището за допустимост на иск по чл.694 от ТЗ,с който не се претендира установяване съществуването или несъществуването на предявени в производството по несъстоятелност вземания,а само установяване на съответно претендирана поредност на удовлетворяване на предявени и приети в такова производство вземания.Такъв извод следва и от разпоредбата на чл.726,ал.2 от ТЗ.

На следващо място,въззивният съд счита за правилен и обжалвания с процесната въззивна жалба краен резултат по предявения иск,съгласно който искът е отхвърлен като неоснователен.От фактическа страна изначално няма спор относно съществуването,предявяването и приемането на процесните публични вземания в производството по несъстоятелност на длъжника-ответник “К.”ЕООД.Спорът по делото,формиран предвид изложените доводи от ищеца,от една страна,и синдика на ответното дружество,от друга страна,е чисто правен и както вече се посочи по-горе,се отнася само до поредността на удовлетворяване на тези вземания,като според агенцията-ищец /настоящ жалбоподател/ полагащата се поредност на удовлетворяване на вземанията е по чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ с оглед наложени от публичен изпълнител и вписани в ЦРОЗ запори като обезпечителна мярка за същите вземания.

От фактическа страна се установява наличието на сочените от ищеца две постановления за налагане на обезпечителни мерки с изх.№РД-11-17/06.01.2017 г. и изх.№ С210016- 022- 0016136/ 09. 03.2021 г.,издадени от публичен изпълнител на Т. на Н.-Пловдив и вписани в Централен регистър на особените залози под №2021070100690 и №2022022501073.Постановленията са издадени по изп.д.№16150003211/2015 г. по описа на същата дирекция и касаят налагането на обезпечителни мерки по повод принудителното събиране на изискуеми публични вземания по същото дело,дължими от “К.”ЕООД с ЕИК ***** и посочени в постановленията като общ размер и отделен такъв на главница и лихви.Видно от тези постановления,с всяко от тях е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на длъжника,по депозити,вложени вещи в трезори,включително и съдържанието на касетите,както и върху суми,предоставени за доверително управление,находящи се в съответно изброените в постановленията банки и до посочения в постановленията размер.По първоинстанционното дело е приложено и удостоверение за вписвания по името на длъжник в ЦРОЗ,от което се потвърждава твърдяното от ищеца вписване на наложените заповори по партията на “К.”ЕООД в същия регистър,извършено съответно под №2021070100690 на датата 01.07.2021 г. и под №2022022501073 на датата 25.02.2022 г.По делото няма спор,а и е очевидно,че вписването на заповора в ЦРОЗ е станало след откриване на производството по несъстоятелност на “К.”ЕООД,осъществено с решение №260127 от 25.03.2021 г.,постановено по т.д.№807/2020 г. по описа на ОС-Пловдив.От друга страна е ясно и това,че самото налагане на заповорите с горните две постановления е станало преди датата на откриване на производството по несъстоятелност,но вписването им в ЦРОЗ е станало след тази дата.

Горните обстоятелства относно налагането и вписването на заповорите не са спорни от фактическа страна,но е налице спор от правна страна относно това дали вписването на заповора след датата на откриване на производството по несъстоятелност прави същия заповор непротивопоставим на кредиторите на несъстоятелността в производството по несъстоятелност на ответното търговско дружество.И другият основен спорен въпрос е дали изобщо вписаният по реда на ЗОЗ заповор дава привилегията по чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ на кредитора,за обезпечаване на чиито вземания е наложен и вписан заповор.Това са главните спорни въпроси в производството пред първата инстанция,на които окръжният съд е дал своя отговор в обжалваното решение.Същите правни въпроси остават спорни и пред настоящата въззивна инстанция,имайки предвид изложените във въззивната жалба оплаквания срещу обжалваното решение и най-общо казано-изразеното в жалбата несъгласие с изводите на първоинстанционния съд по тези именно спорни въпроси.

Агенцията-жалбоподател счита,че за пораждаване привилегията по чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ е достатъчно заповорът да е наложен преди датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност,а самото вписване на заповора,наложен с цитираните в исквата молба постановления за налагане на обезпечителни мерки,не е елемент от фактическия състав на

налагането на обезпечителната мярка.Настоящият състав,счита за неоснователни тези аргументи на агенцията-ищец /респ. жалбоподател във въззивното производство/.Нормата на чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ свързва привилегията на вземането не с налагането на запора,а с вписването му по реда на ЗОЗ,което следва да е било налице преди откриване на производството по несъстоятелност,за да има действие по отношение на останалите кредитори на несъстоятелността.Съгласно чл.30,ал.1 от ЗОЗ,вписаното обстоятелство се счита известно на третите добросъвестни лица от момента на вписването и именно от този момент заложникът кредитор би могъл да противопостави правата си срещу останалите кредитори,включително правото на предпочтително удовлетворяване.В случаите обаче,когато вписването по реда на ЗОЗ е извършено след откриване на производството по несъстоятелност спрямо длъжника,то не може да доведе до противопоставимост на правата на кредитора,в чиято полза е вписан запора, спрямо останалите кредитори на несъстоятелността.Това е така с оглед императивната разпоредба на чл.638,ал.4 от ТЗ,от която следва,че всички изпълнителни и обезпечителни мерки,предприети и вписани след откриване на производството по несъстоятелност са недействителни и не могат да се противопоставят на останалите кредитори в несъстоятелността.Или,казано с други думи и както непротиворечиво се приема в съдебната практика и в частност-в практиката на ВКС,запорът,вписан в ЦРОЗ,след откриване на производството по несъстоятелност на длъжника,не може да създаде ред за удовлетворяване съгласно чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ на публични вземания /в този смисъл е Н.р. определение №519 от 15.11.2019 г. на ВКС по т.д.№515/2019 г. на ВКС,ТК,І т.о./.

На следващо място,настоящият състав споделя наложеното в съдебната практика становище за корективното тълкуване на разпоредбата на чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ,според което вписването на заповор по реда на Закона за особените залози поначало не учредява никаква привилегия на кредитора в производството по несъстоятелност.Налагането на заповор върху вземания или движими вещи на длъжника,както и вписването му по реда на ЗОЗ,не създава привилегия за кредитора инициирал налагането на обезпечение,а се явява обезпечителна мярка,насочена към съхранение имуществото на длъжника.Вписването на заповор има за последица противопоставимост на правата на обезпечения кредитор по отношение на кредитор,в чиято полза е учреден по-късно особен залог върху заповораното имущество /чл.12,ал.2 и чл.30,ал.1 от ЗОЗ/,като при принудително изпълнение заложникът кредитор ще има качеството на хирографарен,а не на обезпечен.В този контекст следва да бъде съобразена и разпоредбата на чл.724 от ТЗ,уреждаща правилата за удовлетворяване на обезпечен кредитор и на кредитор с право на задържане,като под обезпечен кредитор разпоредбата има предвид единствено кредитор,в чиято полза са учредени ипотека или залог,но не и кредиторите,в чиято полза са допуснати обезпечителни мерки по реда на обезпечителното производство,включително и заповор,вписан по реда на ЗОЗ.В индивидуалното принудително изпълнение по ГПК наложените заповори,

включително вписаните по реда на ЗОЗ, не създават друга привилегия на кредиторите, които са ги вписали, освен правото да се присъединят и да участват в разпределението съобразно правата и привилегиите по чл.136 ЗЗД. Наред с това и в индивидуалното принудително изпълнение по ДОПК наложените заповори не пораждат право на предпочтително удовлетворение. Съгласно нормата на чл.194 от ДОПК с право на предпочтително удовлетворение преди публичния взыскател се ползват кредиторите с ипотека, залог и право на задържане, но не и такива с наложена обезпечителна мярка „запор върху вземания или движими вещи“, дори и тя да е вписана по реда на ЗОЗ. След като в хипотезата, при която наложен на основание чл.193 от ДОПК и вписан по реда на ЗОЗ заповор не дава привилегия на предпочтително удовлетворяване на публичното вземане, във връзка с което е вписан заповорът, в производството за принудително изпълнение по ДОПК, то по аргумент на по-силното основание, това публично вземане не се ползва с особена привилегия от първи ред и когато удовлетворяването на вземането става в рамките на производството по несъстоятелност след изтичане на шестмесечния срок по чл.193, ал.4 от ДОПК. Предвид изложеното се налага извода, че макар и разпоредбата на чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ да поставя сред обезпечените кредитори и тези, вписали заповор по реда на ЗОЗ, то очевидно разпоредбата в тази ѝ част е в противоречие с останалите правила за разпределение в универсалното принудително изпълнение, с целта на производството по несъстоятелност и с правилата за разпределение при индивидуално принудително изпълнение и по същество е неприложима в тази ѝ част. Единствената привилегия, която следва от наложени обезпечителни мерки по реда на ДОПК е правото на държавата при открито производство по несъстоятелност и в рамките на 6 месеца от откриването му да реализира имуществото, върху което са наложени мерките по реда на ДОПК / чл.193 ДОПК, вр.чл.638, ал.1 ТЗ/, но дори и в този случай вписването на мерките в ЦРОЗ не създава привилегия за предпочтително удовлетворение на държавата.

Предвид всички изложени по-горе съображения се налага и крайният извод за неоснователността на предявения от Н. установителен иск по чл.694, ал.2, т.1 от ТЗ, с който е поискано да се установи съществуването на правото на предпочтително удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ на предявените от агенцията и приети в производството по несъстоятелност на ответника “К.” ЕООД публични вземания в посочения в исковата молба размер, дължими съгласно описаните там изпълнителни основания. Искът е неоснователен, тъй като не се установява налагането и вписването в ЦРОЗ на сочения от ищеца заповор като обезпечителна мярка за процесните вземания да е създал привилегия за предпочтително удовлетворяване на същите вземания в производството по несъстоятелност на ответното дружество. Оттук следва и изводът, че обжалваното решение, с което процесният иск е приет за неоснователен и е отхвърлен като такъв, е правилно и като такава следва да се потвърди, а разгледаната въззивна жалба срещу същото решение е неоснователна и като такава не следва да се уважава.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №8 от 10.01.2023 г., постановено по т.д. №382/2022 г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, ТО, XX състав.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____